

78

Pepa V.

POSTŘEH

Přestávka ☺ vání

aneb

p ř e s t á v k a t a k t r o c h u j i n a k

Potvrdilo se, že i přestávka mezi proudem vyučovacích hodin může být možností k setkání všech těch, kteří se sice od vidění znají, ale neměli příležitost si promluvit a vyměnit názor.

20 minut se tak stalo nejenom setkáváním, ale nastala příležitost ukázat, kdo bude rychlejší, a tím pádem vítězem v různých soutěžích.

Týmy spolupracovaly, každý mohl nabízet svůj postup a názor. Bojovalo se férově, někdy docela hlasitě, ale

rozhodně s odhodláním nic nepokazit.

V průběhu pěti kol se udělovaly body za rychlost a správnost odpovědí.

Jednotlivé úkoly ukazovaly nejenom schopnost se domluvit, ale i zpracovat odpověď podle zadání.

Soutěže byly velmi různorodé a zasahovaly do různých oblastí. Od lehkých hádanek po znalost osobností, paměť, představivost, ale i koordinaci drobných svalů prstů a dlaní nezbytnou pro manipulaci s předměty.

Vyhrát mohl v rámci ročníku tým, který získal po součtu všech pěti soutěží nejvíce bodů.

Zvonění na hodinu ukončilo souboj tří kolektivů A, B, C. Týmy se rozcházely s tím, že výsledek bude oznámen, až celá školní soutěž skončí.

Výsledková listina P Ř E S T Á V K O V Á N Í

5.B

6.A

7.C

8.B, 8.C ... *téměř neuvěřitelný stejný počet bodů!!!*

9.A

Níže si můžete vyzkoušet jeden ze soutěžních úkolů:

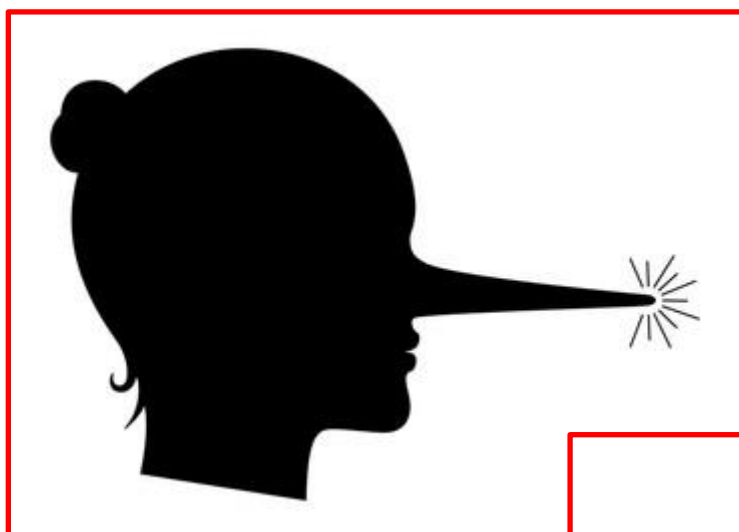

Následky lhaní

Lhaní znamená říkat něco, co není pravda. Lidé lžou z různých důvodů. Někdy se bojí trestu, jindy se chtějí vyhnout problémům. Někteří lidé si myslí, že malá lež nevádí, ale i ta může způsobit nepříjemnosti. Lhaní má vždy špatné následky. Když někdo lže, ostatní mu přestanou věřit. Důvěra je důležitá mezi kamarády, v rodině i ve škole. Když člověk často lže, lidé mu nevěří ani tehdy, když říká pravdu. Jedna lež často vede k další. Člověk si musí vymýšlet další nepravdivé věci. Nakonec se do svých lží může zamotat.

Lhaní také způsobuje hádky a zklamání. Někdy může lež zničit i dobré přátelství. Když se pravda ukáže, lidé bývají smutní a naštvaní. Také samotný lhář se necítí dobře. Může mít strach, že se na jeho lež přijde. Často má potom špatné svědomí a trápí se.

Na závěr můžeme říci, že lhaní většinou přináší jen průšvihy. Proto je lepší mluvit pravdu a říkat věci tak, jak opravdu jsou. Budme ale k sobě upřímní. Každý se někdy dostal do situace, kdy alespoň jednou zalhal. Důležité je nestát se člověkem, který už ani sám neví, kdy říká pravdu a kdy lže.

kecáš

klameš

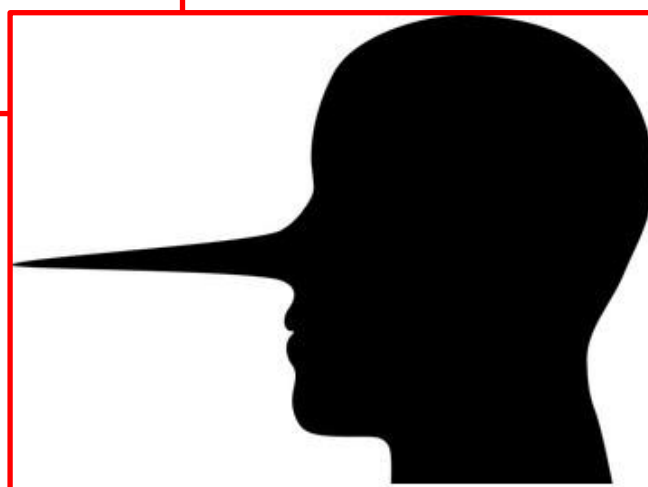
podvádíš

měšiš

taháš mě za nos

neříkáš pravdu

*věšiš mi bulinky
na nos*

Jakub Šmíd

Moje město

Co mám ráda na našem městě

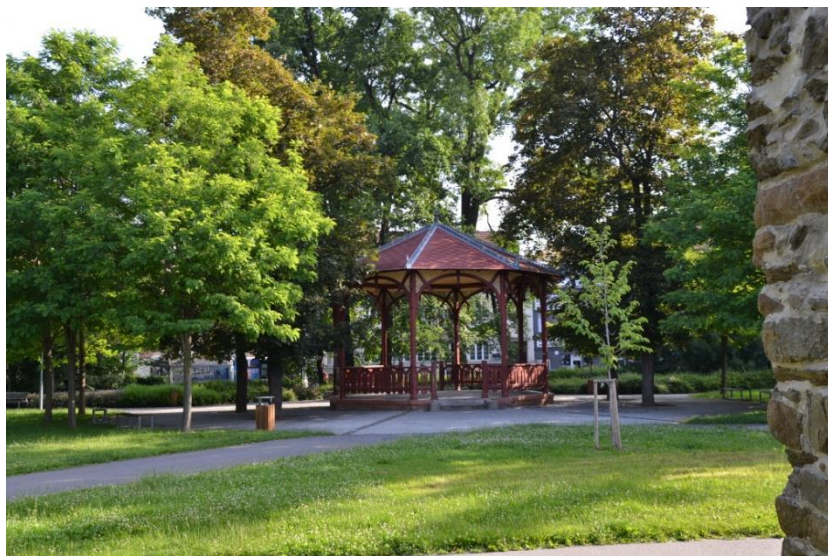
Každý člověk má místo, kde se cítí dobře a které má rád. Pro mě tím místem je naše město Prostějov. Mnoho lidí mluví o jeho obyčejnosti, já tvrdím, že má svoje kouzlo.

Žiji tady od malička, znám téměř každou ulici, mám tu rodinu, přátele a hlavně vzpomínky. Často si ani neuvědomuji, co všechno mám na svém městě tak ráda. Všude se dá dojít pěšky, dojet MHD a člověk nemá moc možností se tu ztratit. Dále se mi líbí, že zde není takový hluk a spěch jako ve velkých městech.

A líbí se mi také historická část města. Některé budovy nebo sochy jsou opravdu zajímavé, a to hlavně pro lidi, co se o historii zajímají, ale i pro turisty. Nejraději mám parky, kam se dá vyrazit s kamarády či rodinou. Je skvělé mít možnost si sednout venku, jen tak se procházet a okolo sebe mít i přírodu.

Baví mě potkávat důvěrně známé tváře, což je výhoda menších měst.

Občas se i v případě Prostějova najde důvod ke kritice, ale zároveň si uvědomuji, že mi naše město nabízí a dává hodně dobrého a zajímavého.

Dominika Nakládalová

Proč psát domácí úkoly

Existují tři skupiny žáků. Ti první tvrdí, že domácí úkoly jsou naprosto zbytečné, protože „stejně už to umí“. Ti druzí tvrdí totéž, jen s dodatkem, že „to neumí a stejně to dělat nebudou“. A pak je tu ještě třetí, nejpočetnější skupina – ti, kteří úkoly píšou pět minut před hodinou a mezitím hluboce přemýšlejí nad smyslem života.

Proč vlastně domácí úkoly existují? Oficiální verze říká, že slouží k procvičení látky. Neoficiální verze říká, že učitelé mají podezření, že po zazvonění mozek žáka automaticky přepne do režimu „zapomenout vše“. A upřímně – něco na tom bude. Když si po hodině matematiky pamatujeme maximálně to, kde jsme nechali svačinu, je asi dobrý nápad si to doma ještě jednou projít.

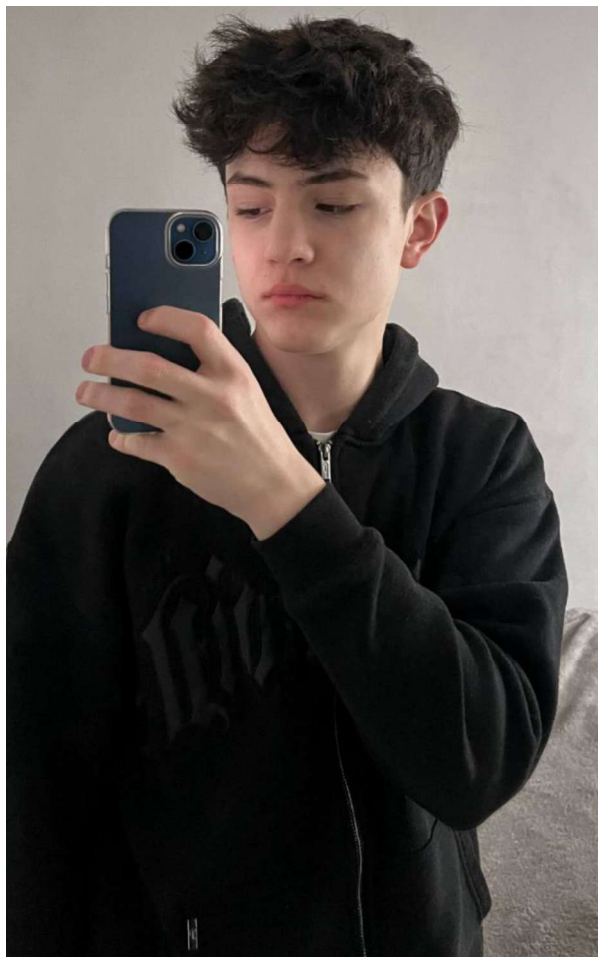
Domácí úkoly mají ale i další funkce. Učí nás například odkládat věci na poslední chvíli tak efektivně, že by se to dalo zapsat do knihy rekordů.

A přesto, ať chceme, nebo ne, domácí úkoly mají smysl. Vracíme se s nimi k probranému učivu. Pochopíme ho, a někdy dokonce zjistíme, že to, co ve škole vypadalo jako španělská vesnice, doma najednou dává smysl. A i když si u toho občas zanádáme, protočíme oči, ve výsledku nám to něco dá.

Takže proč psát domácí úkoly? Protože i když se nám nechce, pomáhají nám. A taky proto, že je stejně někdo zkontroluje.

🙄 Neúspěch je normální

Hodně lidí vnímá neúspěch jako něco špatného.

Neúspěch je přirozenou součástí života.

Spíše nám přináší nové zkušenosti, ze kterých si můžeme něco odnést.

Každý z nás někdy v životě zažije neúspěch. Někdy jsou to maličkosti, jindy zásadní chyby. Jsme potom v situaci, kdy se cítíme bezmocní.

Neúspěch neznamená, že jsme špatní nebo neschopní. Jde o to, že se něco nepovedlo.

Místo toho, abychom se neúspěchu báli, měli bychom ho brát jako přirozenou část našich životů.

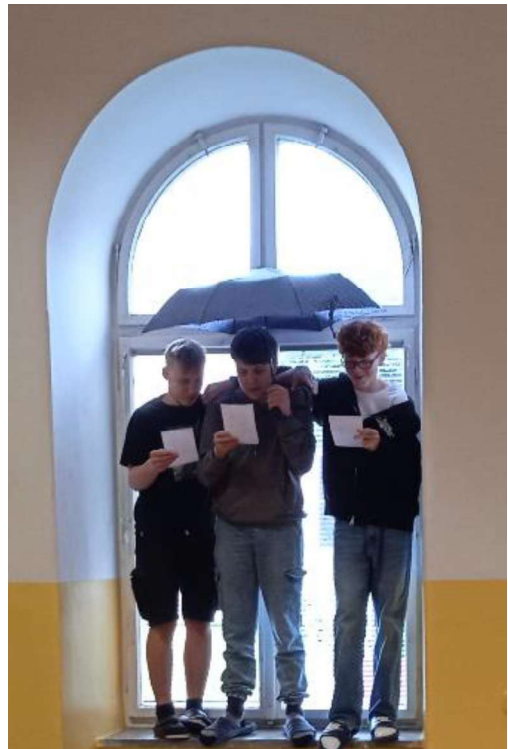
**Úspěšný člověk je ten,
kdo dělá to,
co skutečně chce.**

Vladyslav Artemiev

Déšť v podání tria

J + F + J

Co dělat, když si přejete déšť? Nejlépe s deštníkem prosit o seslání kapek vody. Můžete třeba i postát v okně a zoufale žádat nebe o splnění přání. A budete-li hodně a silně žadonit, slibovat třeba i nemožné, nebe vás vezme na milost a nějakou tu kapku pustí...

O takový dar skuhrala silná trojka Jáchyma a Jirky a Filipa, a byť se opravdu snažili, vytoužený déšť nepřišel. Zato se dostavil dlouhý potlesk publika, které ocenilo jejich umělecký výkon, a bylo dojata téměř k slzám. Obrazně vzato se dostavila „slaná voda“ – směs elektrolytů, lipidů, bílkovin a metabolitů.

Hoši neodcházeli bez odměny a jejich dramatický výstup neopakovatelně ztvárněného textu básničky Agnije Bártové o dešti, který přes nezměrné úsilí nepřišel, nenechal jedno oko suché.

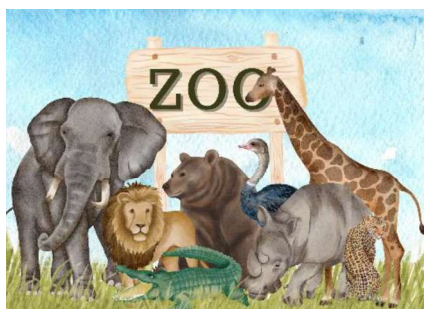

Tam, kde slunce tvář svou znavenou
nad koruny lesa vynoří,
tam v ráji srdce kapky vody
tělo osvěží...
A v korunách,
kde život vzkvétá,
papoušek pestrý k nebi vzlétá...
To jest pravda...
Žádné snění,
že život v lesích lehkým není,
avšak kdo má křídla hbitá,
před dravcem lstivým v dáli kmitá...

Slunce je již znavené,
v závoj sivý oděné...
Hvězdy se však odráží
v očích šelem,
jež lovit vyráží...
Škrtiči jsou predací proslulí,
když kol hrdla tvého
tělo ovíjí...
Je to pravda...
Nevěříte?
V zoo však tohle nespátříte!

Filip Perknovský

Zoologické zahrady

Skoro každý z nás v nějaké byl, ale málokdo přemýšlí o tom, k čemu tam vlastně jsou.

Někdo si myslí, že zoo jsou jenom „vězení pro zvířata“, kde jsou lvi a tygři zavření v klecích pro naši zábavu.

Je pravda, že pohled na zvíře v malém prostoru může být smutný. Ale moderní zoo už dnes vypadají úplně jinak. Snaží se zvířatům stavět výběhy, které vypadají jako jejich domov v přírodě.

Podle mě mají zoologické zahrady dneska hlavně dvě důležité role:

Záchrana druhů: Spousta zvířat už ve volné přírodě skoro nežije, protože jim lidé ničí pralesy nebo je loví pytláci. Zoo jsou často poslední místa, kde se tato zvířata daří rozmnožovat a pak vracet zpátky do divočiny. Příkladem je třeba kůň Převalského, kterého pomohla zachránit právě pražská zoo.

Vzdělávání: Je něco jiného vidět slona v televizi a pak ho vidět naživo, cítit, jak je obrovský, a slyšet jeho zvuky. Díky tomu si pak víc uvědomíme, že přírodu musíme chránit.

Na závěr bych chtěla říct, že zoo mají smysl jen tehdy, když je na prvním místě spokojenost zvířat. Moje nejoblíbenější zoo je ve Zlíně.

Eliška Vysloužilová

Rekordy

Všechno začalo v 7.A

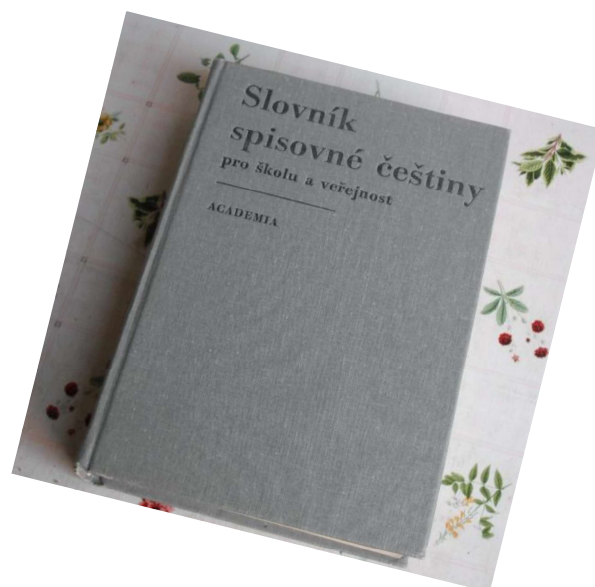

I JEDNO SLOVO MÁ VÁHU. 😊

COŽ TEPRVE Slovník spisovné češtiny
pro školu a veřejnost (SSČ).

SSČ obsahuje přibližně 50 000 hesel (resp. 48 000 hesel).

Uvědomujete si váhu slova?

Váhu, která se mění s tím, kdo ho vysloví, a s tím, kde ho vysloví?

Kolik váží slovo?

NIC.

Však jakou má jedno slovo moc?

Dokáže budovat, dokáže tvořit, dokáže pomáhat, a také zabíjet.

Jde jen o to, kdo ho pronese.

Slova mají nekonečnou moc.

Slova tak lehká, že je odnese vítr.

Průběh akce byl velmi n...a...p...í...n...a...v...ý.

Do soutěže pod názvem **VYDRŽ – TO DÁŠ!** nastupovalo postupně víc a víc účastníků.

Dokázat všem fandícím, že to budu já, kdo unese co nejvíce slov (slovníků), stálo opravdu veliké úsilí.

Nejvíce se dav bavil tím, když potenciální vítěz uvadal a zároveň hledal zbytek sil, aby překonal pro danou chvíli nejvyšší dosažený výkon.

Absolutním vítězem soutěže

se stal Míra Jančík

s neuvěřitelným výsledkem

11 slovníků po dobu 61 vteřin!

Hmotnost SSČ je zhruba 2,8 kg.

Míra tedy po dobu více než 1 minuty udržel 30,8 kg a 550 000 slovníkových hesel!!!

POSTŘEH BLAHOPŘEJE 😊

Z Guinnessovy knihy rekordů:

Rekord v nejvyšším počtu naskládaných knih drží John Evans. Balancoval na hlavě se 62 knihami naráz, které vážily 98,4 kg a dosahovaly výšky 185,4 cm.

Nejdelší vzdálenost s knihou na hlavě ušel Ashrita Furman, který s ní ušel 32,18 km. V hromadném balancování drží rekord 998 lidí, kteří vyrovnali knihy na hlavě současně.

Oficiální globální kategorie pro člověka, který „udrží nejvíce knih“ (např. v ruce), v Guinnessových světových záznamech neexistuje.

DRBY DRBU – DRBEŠ – DRBEME

Co to jsou vůbec drby?

Odpověď nabízí Tereza Pospíšilová

*Drby jsou něco jako tichá pošta.
Někdo na něco přijde a druhý den to ví všichni.
Všichni – často i ten, o kom to je.
Tady na škole jsou drby celkem rychle rozpovídaný a všichni je řeší.
Co může být v takových drbech?*

COKOLI:-)

*Drby jsou dobré i špatné.
Drby jsou vlastně jen rychlý přenos informací s přidanou hodnotou.
Drby jsou podle mě taková nevinná zábava, která může
rozesmutnit.*

Proč drbeme

*Potřebujeme získat přehled o tom, co se v okolí děje a jaké jsou
aktuální vztahy.*

*Drb je informace, která je tak zajímavá, že ji prostě musíš někomu
říct pod podmínkou, že si to nechá pro sebe.*

MOHU MLUVIT, BUDU MLUVIT

Každý den čtu, co se děje ve světě, a kolikrát se nestačím divit. Bezmocně přihlížet tomu, co dělají lidé, kteří mají moc a vysoké postavení, není jednoduché. Prála bych se jednou probudit a nechtít změnit svět ještě před snídaní. Prála bych si, aby to nebylo potřeba. Jenže to potřeba je a řešením rozhodně není jen nečinně sedět a mlčet. Když má člověk možnost použít svůj hlas, měl by toho využít.

Ne každý takovou možnost má. Ženy v Afghánistánu mají momentálně prakticky nulová práva. To mě nenechává chladnou. Pevně věřím v rovnost všech lidí. Proč mohou muži v Afghánistánu studovat na jakékoliv univerzitě chtějí, a ženy starší 12 let v Afghánistánu mají zakázaný přístup k vzdělání?

Vzdělání je jediná věc, kterou vám nikdo nevezme, a tyto ženy jsou o to NAPROSTO NESPRAVEDLIVĚ připraveny. Zním spoustu pracovitých žen a dívek, které mě každý den inspirují být lepším člověkem. Sestřičky, které si zaslouží všechen můj respekt. Učitelky, které se starají o vzdělání dětí, uklízečky, které jsou též neviditelné hrdinky.

Mohla bych jmenovat spoustu dalších pozic, ve kterých jsou ženy naprosto nepostradatelné. Pokud můžete mluvit, mluvte za ty, kdo nemohou. Můj hlas zatím nemá velkou váhu, ale když se mi něco nelíbí a nesouhlasím s tím, tak nebudu mlčet. Mohu působit jako tichý člověk, ale já nikdy nezůstanu potichu o věcech, které se mi přičí.

Nikdy nezůstanu potichu. To, že má někdo vyšší či významnou pozici, neznamená, že to, co dělá, je správné. Mohli jsme to vidět v minulosti a bohužel i v současnosti. Nezůstaňte potichu, mluvte a bojujte. Ti, kteří změnu potřebují nejvíce, ani nemají právo promluvit. Udělám vše pro to, aby měl můj hlas jednoho dne větší váhu. Chci opravdu něco ZMĚNIT.

Sofie Zapletalová

MÁTE TO JINAK?

Moudřejší ustoupí

To, že někdo ustoupí od hádky, neznamená, že je chytřejší nebo moudřejší, ale fakt, že se nechce hádat a že mu to přijde zbytečné.

Z jedné strany můžeme vidět i znak toho, že člověk nechce mít spory a nechce se hádat. Z druhé strany člověk, který pořád ustupuje, začne být utlačován, začne ztrácet vlastní názor a nechá se šmazovat.

Takže ustoupení v hádce znamená, že se necháte „utlačit“ – anebo se nechcete hádat. Neznamená to, že jste moudřejší.

Je proto užitečné přistupovat k přísloví s rozmyslem – vybrat si své bitvy a určit si, kdy je ústup známkou ohleduplnosti či lhostejnosti.

Mnoho lidí však toto „moudro“ vnímá i negativně. Když totiž všichni rozumní lidé vždy a za všech okolností ustoupí, hrozí riziko, že prostor ovládnou ti, kteří prosazují nesmysly.

Já sice moc neustupuji, protože si chci prosadit svůj názor, a mám skoro vždy poslední slovo, ale občas odstoupím, abych se zbytečně s někým nepohádala.

Simona Krejčí

Písmenka v hlavní roli

Jednoho večera se stalo něco zvláštního. Písmenka v jedné staré knížce, kterou děti ve škole společně četly, ožila a začala si mezi sebou povídat.

Nejdříve si jen tiše šeptala, ale po chvíli se začala dohadovat. Písmenko I si myslelo, že je nejhezčí, protože je nejštíhlejší a zabírá nejméně místa. Velké písmeno M bylo pyšné na svou velikost a sílu. Kulaté O zase tvrdilo, že je veselé a krásně kulaté. Nejpyšnější ale byla písmenka s háčkem — Č, Š, Ž. Vychloubala se, že jejich stříška

je chrání a dělá je lepšími než ostatní písmenka. Každé písmenko si myslelo, že je nejlepší a nejdůležitější. Některá písmenka byla malá, jiná velká, některá hubená a další široká. Posmívala se navzájem a v knížce byl kvůli tomu stále větší zmatek. Najednou se otevřelo okno a do třídy zafoukal silný vítr. Písmenkům s háčkem odfoukl jejich stříšky a ona zjistila, že bez nich vypadají úplně stejně jako ostatní.

Druhý den ráno přišly děti do školy. Otevřely knížku a chtěly si číst. Jenže něco nebylo v pořádku. Ve slovech chyběla některá písmena a jiná byla pomíchaná. Děti textu nerozuměly a paní učitelka se divila, co se stalo.

Písmenka si nakonec uvědomila, že každé z nich je jiné, ale všechna jsou stejně důležitá — malá i velká, hubená i široká. Od té doby už se písmenka nehádala. Raději držela při sobě, aby mohla vznikat slova, pohádky, příběhy i krásné věty.

Oliver Petricius

Můj přítel počítač

Každý si asi představí, že počítač je pro nás zábava, u které vypneme hlavu, ale co se nad tím trochu víc zamyslet? Není to pro nás spíš stroj, který nám bere čas?

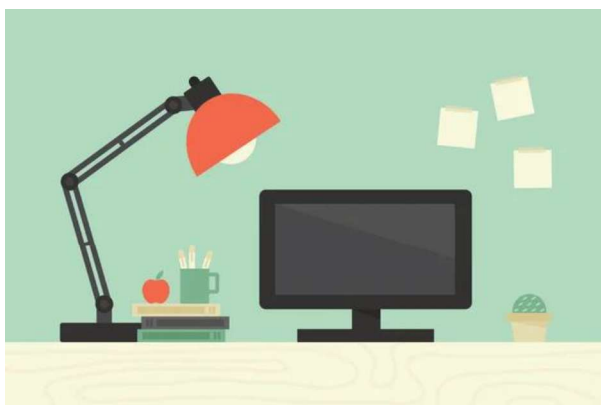
Je tolik jiných činností, které můžeme dělat místo sezení u počítače, abychom čas využili jinak a lépe. Pro plno lidí je počítač koníček a místo, kde si odpočinou, ale doopravdy jim to bere čas a tvoří si na tom závislost. Když jsme na počítači, ale i na telefonu, čas najednou hrozně rychle utíká. A když pak ten čas uběhne, nemáme z toho pořádně žádný zážitek, ale stejně další den si k počítači zase sedneme.

Počítač nám může pomáhat, ale i škodit. Pomáhá nám, když si třeba chceme udělat prezentaci do školy nebo napsat referát. Podle mě nám počítač škodí ve chvíli, když už nemáme jiné zájmy, nic kromě hraní her nás nebaví a netrávíme čas s rodinou a kamarády. Občas si zahrát nějakou hru není špatné, ale rozhodně bychom na počítači neměli být každý den pět hodin.

Domnívám se, že na počítači trávíme čas hlavně proto, že se nudíme. Je dobré chodit raději do nějakého kroužku. Sportovat, mít zájem o různé činnosti, žít pro koníček, který nás baví. Potom nám nezůstane tolik času na to, abychom se nudili. Smysluplně strávený čas obohacuje. To znamená věnovat se aktivitám, které přinášejí radost, umožňují si opravdu odpočinout a posouvají nás kupředu.

Tak se zkuste zamyslet, kolik věcí by se za tuto dobu dalo stihnout, kolik dovedností byste se stihli naučit...

Jsem přesvědčena, že počítač je přítel maximálně do doby, dokud neovládne náš čas a život.

Marie Beránková

Slovo hledá odpověď

Postřeh se ptá – vy odpovídáte

ZBABĚLCI

Lidé, kteří nemají odvalu. Vyhýbají se odpovědnosti, jednají možná i ze strachu bez rozmyšlení. Tito lidé nemusí být automaticky špatní.

P. B.

LHANÍ

Poškozuje důvěru. I když se může zdát, že přináší benefity, ve skutečnosti přináší více škody než užitku.

J. S.

VYŘÍDILKA

To znamená, že máme schopnost rychle reagovat bez dlouhého přemýšlení nad tím, co řekneme. Takové reakce vedou někdy i ke zbytečným hádkám. Je důležité víc uvažovat nad tím, co říkáme, a snažit se zůstat v klidu.

N. Č.

NA PLNÉ PECKY

Nabízím svoje maximum a svou energii. Něco se děje naplno bez omezení. Zkrátka makat co nejlépe.

D. F.

ZAPADNOUT DO DAVU

Nebýt vidět. Člověk někdy mění i svoji osobnost, jen aby lépe zapadl, aby např. našel kamaráda.

M. L.

KDE DOMOV MŮJ?

V České republice je aktuálně **6 258 obcí**. Z tohoto celkového počtu má **610** obcí statut **města** a **232** obcí statut **městysu**.

Jejich pojmenování často odráží historii, zeměpisnou polohu, původní německé názvy. V názvech obcí najdeme **zvláštnost, unikát, neobvyklost** nebo **podivuhodnost**.

Nejčastější název – **Nová Ves**

Nejdelší název – **Nová Ves u Nového Města na Moravě**

Nejkratší název – **Eš** (okres Pelhřimov) nebo **Aš** (okres Cheb)

Výběr názvů obcí ČR, který určitě zaujme:

HROB
OSLOVICE
ŘITKA
MRCHOJEDY
PEKLO
VIDLÁKOVA LHOTA
KOZODIRKY
DRŽKOV
HNOJNÍK
HULÍN
VAJGLOV
SMRAĐAVKA
HOVĚZÍ
ŽABOKRKY
BRLOH
ČURANDA

Jak asi názvy obcí vznikají, co vede k určitému označení a jak se pak obyvatelům v takové vsi žije?

Jména popisují třeba, kde ta místa leží, nebo jak místo vypadalo. Také mohla být motivována významnou budovou, nebo osobností, například zakladatelem obce.

Mnoho obcí má název odvozený od staročeských jmen. Tyto názvy často končí na -ice, -ov, -ín nebo -any. Názvy končící na -ice/-ov původně znamenaly „ves lidí patřících k dané osobě“, například vesnice Ivanovice patřila člověku jménem Ivan, Boleslav založil Boleslav. Názvy na -any často označovaly obyvatele žijící na určitém místě (např. Lučany – lidé žijící v lučinách).

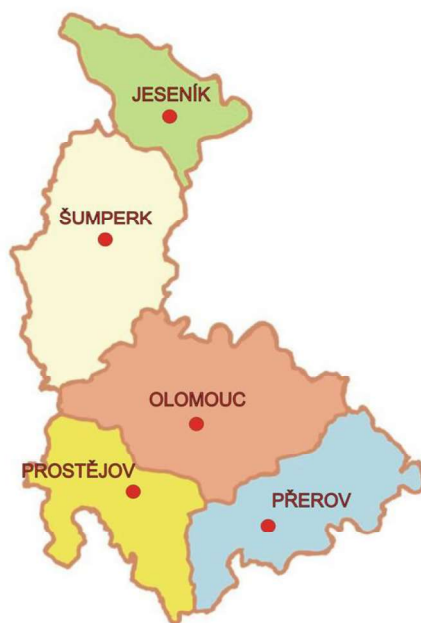
Veselé (mnohdy až nelichotivé) názvy vznikly ze zkomolenin nebo popichování sousedů, např. Řitka, Mrchojedy, případně podle lidových pověstí.

Olomoucký kraj je tvořen 402 obcemi.

Z celkového počtu obcí má 31 přiznaný statut města a 12 obcí je městysy.

Bylo by škoda neuvést několik jmen z našeho kraje, která také nabízejí zajímavý výklad názvu obce, některými jste možná už projížděli, nebo tam dokonce bydlíte vy či vaši příbuzní.

Některé obce z jednotlivých okresů Olomouckého kraje (mapa) a vysvětlení jejich názvů

Takže několik zajímavostí z našeho kraje:

HNĚVOTÍN má své jméno snad podle zakladatele vesnice Hněvoty, patří k nejstarším obcím na Hané.

DOLOPLAZY vzniklo složením slov „dolina“ a „plaziti se“. Pojmenovávalo lidi, kteří se lopotili, dřeli a „plazili“ při polních pracích.

SAMOTIŠKY název spojují se slovem samota.

HNOJICE je odvozen od staroslověnského výrazu pro hrnčířskou hlínu (gnoj). V obci bylo původně rozšířeno hrnčířství.

ŽEROTÍN původní název Žirotín znamenal „Žirotův dvůr“ či „Žirotův majetek“.

KOZLOV název signalizoval, že jde o ves patřící člověku jménem Kozel.

SMRŽICE je odvozen od starého osobního jména Smrž nebo Smrha.

PIVÍN odvozen od osobního jména Piva.

STAŘECHOVICE označení původních obyvatel znělo Stařechovci, což znamenalo „lidé patřící ke Stařechovicí“.

OHROZIM od osady obklopené ohrazenými rybníky nebo od starého slova „ohrozit“, které tehdy znamenalo „zbavit někoho strachu“.

LEŠANY ves „Lešových lidí“, což původně označovalo osadu patřící člověku jménem Leš.

HLUCHOV od starého osobního jména Hluch (krátkého tvaru přídavného jména „hluchý“).

ČUNÍN pochází ze starého osobního jména Čuňa nebo Čuně.